

blev optaget. Jeg skal nøjes med at tilbagevise disse Insinuationer. — Naar det ærede Medlem sagde, at jeg ikke havde de-menteret hans Omtale af, hvad der var sket i konservative Partimøder, maa jeg gentage, at jeg agter ikke at spille et Sekund paa at drøfte med det ærede Medlem, hvad der passerer i vore Partimøder. — Samme ærede Medlem har omtalt de forvrængede Referater, der gives i hans Modstanderes Presse. Dette giver mig Anledning til med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse et ganske kort Citat af en lille Pjece, der handler om, hvorledes man refererer i „Social-Demokraten“. Der staar bl. a. — der tales om politiske Møder —: „Og alle de Eftersnakkerer, som begærer Ordet for at komme i „Socialen“ næste Dag, refereres, hvor ligegyldig, dum eller bornert deres Udgydelse end har været, medens Modstanderne eller i hvert Fald disses Argumenter forbigaaes. — Ja, selv Rigsdagsforhandlingerne behandles efter nogenlunde samme Recept! Vore Partifællers Meninger, som vi kender ud og ind — undtagen naar de slaar en lille Volte, der dog forbigaaes i „Referatet“ —, gengives i alenlange Spalter, fulde af Smiger, Snobberi og den glødende Personkultus, der udmærker vort Parti; Modstandernes Argumenter, som vi netop kunde ønske at lære at kende, affærdiges med nogle Linier, oftest forvrængede.“ Og dette Afsnit slutter med: „Med Frisind eller Kultur har denne Optræden intet at skaffe.“ Jeg skal endelig oplyse, at den lille Pjece, der udkom i 1912, har Titelen „Kulturbetragtninger“ og den saare betegnende Undertitel: „Et Slag i Luften“. Den er skrevet af K. K. Steincke. Jeg har ikke villet undlade at bidrage til den Feststemning, der i Dag hviler over det socialdemokratiske Parti, ved at fremføre denne, som det synes mig, overordentlig træffende Bedømmelse af „Social-Demokraten“s Referater. Den er ganske vist skrevet i 1912, men den har, som det jo sker med alle Litteraturens Mesterværker, bevaret sig ungdommelig frisk.

Rode: Da Forhandlingerne er nær deres Afslutning, og det atter har vist sig, hvor ønskeligt det vilde være, om vi havde en bedre Form for denne Finanslovdebat, skal jeg selvfølgelig kun holde mig til nogle Hovedpunkter af det, som har været Genstand for Diskussion.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt vilde ikke anerkende Rigtigheden af den Betragtning, jeg havde fremført, at Sprog og Nationalitet hører sammen, og ogsaa andet-

steds har man vendt sig mod den Kritik, der fra vor Side er rettet mod dansk Agitation paa Tysk. Hvor et Land bestaar af flere Nationer som f. Eks. Svejts eller som i sin Tid det dansk-tyske Monarki, er Forholdet naturligvis et ganske andet end det, der nu gælder for os. Det var om vore Forhold, jeg talte, og jeg vil fastholde, hvad jeg i saa Henseende sagde. Hvor vidt man gaar i denne Dyrkelse af Tysk som et sandt Udtryk for dansk Nationalitet, fremgaar af en Meddelelse, som findes i „Berlingske Tidende“ om en Fest, der er holdt her i København for nogle Dage siden i Studenteforeningens Sal for 40 unge Sydslesvigere, som er kommet herop for at lære dansk Kultur at kende. Festtalen holdtes af en københavnsk Borgmester, Dr. phil. Kaper, en ledende Personlighed i det konservative Folkeparti. Der staar nu i „Berlingske Tidende“s Referat følgende: „Det næsten lammede Forsamlingen, da Borgmester Kaper begyndte at tale paa — Tysk! Og han blev ved. Han sagde selv, at Anledningen dertil vilde fremgaa af Foredragets Indhold — men det varede lidt, før Publikum var helt orienteret. Da Dr. Kaper imidlertid sagde, at uanset hvilket Sprog man talte, saa kunde man med Rette, hvis man følte dansk, kræve Lov til at dyrke den danske Kultur — „det er derfor, jeg taler Tysk i Aften“, sagde Taleren, og da lød Bifaldet stærkt op imod ham“. Ja, ærede Medlemmer, saa langt er vi kommet. Saadanne Forestillinger gives i Øjeblikket her i København, at en dansk Borgmester under et Besøg af danske Slesvigere, som kommer for at gøre sig bekendt med dansk Kultur, tiltaler dem paa Tysk. Det synes, som om Udviklingen er skredet temmelig langt frem fra den Gang, da man hilste det, at en Mand talte Dansk og blev ved med at tale Dansk, som et patriotisk Gennembrud. Nu skal man maaske give Borgmester Kaper et Sølvhorn, hvorpaa der staar: Han talte Tysk og vedblev at tale Tysk. Mig støder saadant, min nationale Følelse stødes deraf. Jeg finder det enten bundaffektet og manglende enhver Smag og Takt, eller ogsaa er det Udtryk for noget, der maatte karakteriseres ved meget stærkere Ord. Jeg beklager meget, at der ved denne Lejlighed var fremtrædende Politikere til Stede ogsaa af Venstre, uden at der blev gjort Indsigelse mod denne Form for dansk Festlighed. Den eneste Indsigelse, der blev gjort, var, den Gang Professor Vilhelm Andersen tog Ordet og ikke talte Tysk om danske litterære Værker eller oplæste disse